

2. søndag i faste 2020 Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

Tekster: Salme 35:19-28, 2. Mos 33:12-23, 1. Tess. 4:1-8, Matt 15:21-28, III Mark 9:14-32

I dag møter vi ei mor og en far, som kjemper for sine barn.

Jesus er opptatt av vår hverdag. Bibelen taler rett inn i situasjoner vi kjenner oss igjen i. Først møter vi kvinnen som kjemper for sin datter. En kvinne som ikke gir seg, selv om hun blir avvist. Motgangen gir ny styrke, og hun tvinger seg fram til Jesus og slipper han ikke. Hun hadde alle odds imot seg. Ikke var hun jøde, men en foraktet kanaaneisk kvinne. Det synes som Jesus ikke hører hennes bønner, men hun slutter ikke å be. Til og med disiplene får hun imot seg: *"Gjør deg ferdig med henne; hun roper etter oss."* Så får vi lære oss hvordan Jesus prøver hennes tro. Jesus sier til henne at han ikke er kommet for andre enn de bortkomne sauene i Israels folk. Kvinnen erkjenner sin stilling. Hun er en hund, en hedning, en som ikke fortjener noe hjelp og respekt. Hun nøyer seg med smulene fra de rikes bord. Men smuler er også mat. Guds ord er Guds ord enten det kommer som mat på barnas fat eller som smuler som ramler ned av bordet. Uansett er Guds ord ånd og liv.

Vi møter også en mann som kjemper for sønnen sin.

Han møter Jesus og forteller en forferdelig historie om hvordan djevelen herjer med sønnen hans. Faren hadde spurt disiplene om hjelpe, men de kunne ikke befri han. Disiplene stod nå oppe i en kraftig diskusjon med de skriftlærde og fariseerne. Temaet var det at disiplene ikke hadde makt over de onde ånder som plaget denne gutten. Jesus reagerer med å si: *«Du vantro slekt! Hvor lenge skal jeg være hos dere? Hvor lenge skal jeg holde ut med dere? Kom hit med gutten!»* Jesus bebreider alle som er til stede. Jesus frakjenner de ikke troen, men han påpeker at vantroen deres hindrer de i å utføre Guds gjerning. Jesus sendte de 70 ut to og to med makt og myndighet over alle onde ånder. Men de hadde ikke holdt seg til Jesu ord, vantroen var kommet inn. Det er alvorlig å trekke Guds ord i tvil. Derfor sto de nå disse disiplene avmektig og måtte tåle fariseernes og de skriftlærdes spott og folkets latter. Jesus blir mer lei seg over sine disiplers vantro enn sine motstanderes hat. *«Hvor lenge skal jeg være hos dere? Hvor lenge skal jeg holde ut med dere?»* Hvordan er det med oss? Vi synder også og tviler på Guds ord og løfte.

Her er en fortvilet far som kjemper for sin sønn. Han har vært plaget slik fra han var liten. *«Mange ganger har ånden kastet ham både i ild og i vann for å ta livet av ham. Men om det er mulig for deg å gjøre noe, så ha medfølelse med oss og hjelp oss!»* Jesus møter også her vantroen. *«Men om det er mulig for deg å gjøre noe».* Jesus refser mannen og sier *«Om det er mulig for meg? ... Alt er mulig for den som tror.»* Det er ikke spørsmål om hva Jesu tror, men om farens tro og tillit. Mannen tar imot dommen og roper i sin fortvilelse: *"Jeg tror, hjelp meg i min vantro!"* Herre, jeg tror at du kan, forbarme deg over meg og min vantro og hjelp meg! Jesus hører en troendes bønn. Han helbreder sønnen. *«Da Jesus så folk stimle sammen, truet han den urene ånden og sa: "Du stumme og døve ånd, jeg befaler deg: Far ut av ham, og far aldri mer inn i ham!" Da skrek den høyt, slet voldsomt i gutten og fór ut. Gutten lå livløs, og alle sa at han var død. Men Jesus tok ham i hånden og hjalp ham opp, og han reiste seg.»* Disiplene spør så Jesus om hvorfor det ikke skjedde når de prøvde å drive den onde ut.

Jesus svarte at årsaken var deres vantro. Matt 17,20-21 *"Fordi dere har så lite tro", svarte han. "Sannelig, jeg sier dere: Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: Flytt deg herfra og dit! - og det skal flytte seg, og ingenting skal være umulig for dere. Men dette slaget drives bare ut ved bønn og faste"*

Hva kan vi lære av dette?

1. Jesus er allmechtig. Han har seiret over den onde og har den onde i sin makt.
2. Han har gitt oss sitt ord. Gjennom sitt ord har han gitt oss oppdrag med evangeliet, makt og myndighet. Vi skal gjøre dette i tro på hans ord. Vi skal ikke trekke hans ord og løfter i tvil.
3. Vi seirer gjennom ordet, Jesu ord og fullmakt. Det handler ikke om vår tro. Det handler om den troen vi har fått som gave av Jesus selv. Mannen var sterk i sin svakhet: *«Jeg tror, hjelp meg i min vantro!»* Slik er det alltid for en kristen. Vi bekjenner våre synder og vår svakhet, men har all vår styrke i Kristus Jesus.

Den kanaaneiske kvinnen fikk høre av Jesus: *"Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil."* En tro som trosset motgang og vanskeligheter. Det var en tro på Kristus og ikke på sine egne ferdigheter. Hva var det som gjorde hennes tro stor? Det handler ikke om du har levd et langt og rikt kristenliv. En stor tro har den som uansett motgang og vanskeligheter likevel tror at Jesus Kristus er min frelser fra synden. En slik tro stoler fullt og fast på Guds Ord og løfte. En slik tro er uavhengig av hva som er populært og politisk korrekt i tiden.

Kvinnen og mannen vi leste om tror på Jesus. Troen driver oss til Kristus med all vår nød. Troen driver oss til bønn. Hun var ikke en jøde. Hun var ansett som en hedning og en som jødene foraktet og så ned på. Når Jesus her bruker bildet om barn og hunder, så er barna Israels folk, og hundene er hedningene. Dette er et fint bilde på et troende menneske. Siden hun er en hedning i utgangspunktet, en som ikke har mye å rose seg av, så har hun likevel hørt at Jesus brydde seg om alle mennesker. Jesus var hennes frelser. Derfor gir hun seg ikke. Dette er grunnleggende for all tro. Troen springer ut fra at du har mistet troen på deg selv og har alt håp og all din trøst i Jesus. Troen er ikke en gjerning eller en prestasjon eller fornuftig resonnering vi har kommet fram til. Troen er en barnslig tillit til Ordet om Jesus.

Troens frukt er at vi søker Kristus i all nød. Etter å ha prøvet troen, sier Jesus at hun har en **sterk tro**. Hun tror og bekjenner at Jesus er Davids Sønn og hun ber i Jesu navn: *"Herre, du Davids sønn, miskunn deg over meg!"*

Det er ikke alltid en opplever å bli bønnhørt. Du ber og ber om noe, men alt er som før.

Anfektelsene kommer. Vi tenker at det ikke har noen hensikt å be om dette. Vi kan da ikke plage Gud med alt. Min situasjon er så spesiell at en ikke kan anvende alle Guds løfter. Slik prøver den onde å få oss bort fra Kristus. Vi skal få komme til Gud med alt og be om alle ting. Det eneste rette er da å tviholde på Guds ord og befaling. Her står det ikke bare at vi får lov til å be når vi har lyst og føler for det. Nei det står at vi skal be om alle ting. I katekismen husker dere kanskje et spørsmål om hvorfor vi skal be? Svaret er at det er fordi Gud har bedt oss om det. Vi skal gjøre hva Gud har befalt oss i sitt ord. Så får vi tåle at han ikke svarer med det samme. En troende må kjempe – kjempe med tvil og anfektelser.

Istedenfor bønnhørelse får hun flere bekymringer. Jesus virker nesten avvisende. Er han bare for jøder? *"Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels folk."* Svarer Jesus.

Er det så sikkert at jeg er en av disse fortapte sauene? Er jeg utvalgt? Kanskje årsaken til at jeg ikke blir bønnhørt ligger her? Er det sikkert at akkurat jeg er bestemt til himmelen? Slike tanker må vi avvise med Guds ord. Her står det at: *«han som vil at alle mennesker skal bli frelst og lære sannheten å kjenne»* 1Tit2,4

Teksten avsluttes med at blikket rettes mot påske:

Mark 9,31 *«Og han sa til dem: "Menneskesønnen blir overgitt i menneskers hender, og de skal slå ham i hjel, og tre dager etter sin død skal han stå opp.»* Her er grunnlaget for vår tro. Hold fast ved den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus.

Det er en sterk tro som vender blikket bort fra sin egen vantro og over på Kristus.

Amen.